

Sandefjord, 17. mars 2016: Vedtak i sak 273-2015

Klager: NN

Innklaget: Lindorff AS, 7480 Trondheim

Saken gjelder: Om klager har fremmet en innsigelse han burde fått vurdert.
Om kravet er korrekt varslet.

1. Kravet:

Saken gjelder et misligholdt kredittkortkrav til XX Bank . Klager har bestridt iverksettingen av inkasso og følgelig også kravet på inkassoomkostningene som er påført saken.

2. Saksforholdet:

Grunnet manglende betaling av varslet terminbeløp, ble klager 18.08.14 varslet om at «Manglende betaling som nevnt innebærer et vesentlig mislighold, og under henvisning til finansavtalelovens § 52, sier vi med dette opp kreditten til full innfrielse dersom forholdet ikke blir ordnet innen 2 uker». Da intet ble betalt, sendte innklagede 26.09.14 inkassovarsel for hele saldoen. Det var opplyst at klager, ved å betale opprinnelig forfalt terminbeløp, samt påløpte renter og omkostninger ville unngå inkasso og at kontoen i stedet ville bli tilbakeført til opprinnelige vilkår.

Da klager heller ikke hadde betalt noe innen betalingsfristen i inkassovarslet, ble hele saldoen overført til inkasso. Betalingsoppfordring, tillagt inkassosalær etter lett sats, ble sendt 22.10.14. På varslets side to var kravet spesifisert med forfalte terminer, forsinkelsesrenter, neddiskontert restgjeld og inkassosalær, i alt kr 58 839,19. Girodelen var forhånds utfylt med kr 4 759,60. I varslet het det blant annet «Unnlatt betaling kan føre til ytterligere kostnader og rettslig innfordring. Oversettes betalingsfristen i inkassoforskriftens § 2-3, økes salæret.» og «Vi gir nå en siste frist for å ajourbetale kravet ved innbetaling av NOK 4 759,60 innen 14 dager.»

Av innklagedes girobrev, sendt henholdsvis 06.11.15 og 07.12.15, fremgår det at klager hadde fremsatt en innsigelse som var blitt vurdert og avvist. Klager er oppfordret til å betale. Ny betalingsoppfordring ble sendt 08.12.14. Inkassosalæret var nå beregnet med kr 5 875.

Klager sendte 17.12.15 klage til Inkassoklagenemnda. Av klagen fremgikk det at klager mente at saken ikke skulle vært sendt til inkasso. Vedlagt klagen lå søknad om forbrukfinansiering med avtalevilkår, samt to utskrifter fra klagers nettbank.

Klagen ble oversendt innklagede til uttalelse. I sitt tilsvaret til Inkassoklagenemnda redegjorde innklagede for saksbehandlingen. Det fremgikk av denne at innklagede ikke hadde hørt noe fra klager fra saken ble registrert til inkasso og frem til klager, mer enn ett år senere, tok kontakt og opplyste at han ikke skulle betale kravet da han hevdet å ha et urettmessig krav mot seg i forbindelse med et husleieforhold.

3. Partene anfører:

Klager anfører at han ikke fikk betalt lånet fordi budsjettet ikke var tilstrekkelig. Årsaken var en husleietvist som endte i et dyrt forlik. Klager mener det ikke er riktig at saken skulle havnet hos innklagede, da dette ikke har noe med at han er en dårlig betaler.

Klager krever at lånet tilbakeføres til banken og at saken må fremmes for forliksrådet.

Innklagede anfører at det i perioden fra saken ble registrert til inkasso og frem til 06.10.15 kun har vært dialog om den økonomiske situasjonen samt betalingsavtaler. Først 06.10.15 opplyste klager at han ikke skulle betale kravet da han hevdet å ha et urettmessig krav mot seg fra en annen part. Dette gjaldt et husleieforhold. Lindorff orienterte om at det ikke hadde noe med dette krav/kreditor å gjøre, men at dette er en tvist mellom klager og en annen part og at innsigelsen ikke er av betydning for inkassosaken.

3. Finansklagenemnda Inkasso sitt syn på saken:

Inkassoklagenemnda endret fra 01.01.16 navn til Finansklagenemnda inkasso, idet driften av sekretariatet og nemndbehandlingen i Inkassoklagenemnda fra samme dato ble overtatt av Finansklagenemnda. Saken ble behandlet i fulltallig nemndmøte 8. februar 2016. For Forbrukerrådet møtte Ane Kjøber Opstad for nemndas faste medlem, Line Klefstad. Vedtak ble truffet med følgende begrunnelse:

Etter inkassoloven § 22 og nemndavtalen behandler Finansklagenemnda Inkasso klager på inkassoselskaper i forbindelse med tvist om forpliktelser etter inkassoloven. Loven gjelder inndrivning av forfalte pengekrav, men inneholder ikke regler om hvordan det underliggende sivilrettslige forhold skal løses. Dette er et spørsmål som hører under domstolene. I slike saker tar nemnda derfor ikke endelig stilling til hovedkravet, men bare om det er grunnlag for inkassokostnader. En vurdering av holdbarheten av hovedkravet og de innsigelser som er gjort gjeldende, kan da likevel få betydning.

Inkassoloven § 17 første ledd bestemmer at skyldneren plikter å erstatte fordringshaverens nødvendige kostnader ved utenrettslig inndrivning etter standardsatser fastsatt i forskrift med hjemmel i inkassoloven § 19. Etter § 17 andre ledd kan inkassokostnader likevel ikke kreves dersom skyldneren hadde innsigelse som det var rimelig grunn til å få vurdert før inndrivningen ble satt i verk med mindre skyldneren burde fremsatt innsigelsen tidligere. Dette gjelder selv om kostnadene påløp før innsigelsene ble satt frem, dersom skyldneren ikke burde satt dem fram tidligere. Kostnadene kan heller ikke kreves erstattet dersom inkassovarslet ikke er i samsvar med §§ 9 og 10, jf. § 17 fjerde ledd.

Klagers innsigelse, at betalingsmisligholdet skyldes at han hadde andre store økonomiske forpliktelser, er ikke unnskyldningsgrunn. Innsigelsen ble dessuten fremsatt senere enn ett år etter at inkasso var iverksatt og inkassoomkostningene påløp. Innsigelsen er åpenbart grunnløs og er dessuten fremsatt alt for sent. Klager kan ikke nå fram med denne innsigelsen.

Nemnda har videre, og av eget initiativ, vurdert om innklagedes varsling har vært i samsvar med gjeldende regelverk.

Inkassoklagenemnda har i tidligere avgjørelser akseptert såkalt «betinget oppsigelse», det vil si at det, til tross for at hele kravet lovlig er brakt til forfall, åpnes for at klager likevel kan unngå inkasso ved å betale det eller de opprinnelig forfalte terminbeløpene.

Inkassovarslet er imidlertid i dette tilfellet forhånds utfylt med et lavere beløp på girodelen enn totalsaldo, som er det oppsagte kravet. I motsetning til saksforholdet i nemndsak 248-2012 fremkommer totalt krav i kravsoppstillingen gjort på varselets side tre. Nemnda er imidlertid av den oppfatning at dersom man har til hensikt å overføre hele den forfalte saldoen til inkasso, skal også dette være hovedbudskapet i varslet. I nærværende sak mener nemnda at varslet ikke klart og utvetydig formidler at hele saldoen, som i dette tilfellet er nærmere 10 ganger så stor, sendes til inkasso om skyldner ikke betaler innen fristen. Betalingsoppfordringen 22.10.14 bidrar til å videreføre uklarheten. Inkassoloven § 10 bokstav c krever at

det som kreves innbetalt skal spesifiseres og at samlet krav skal angis. Selve betalingsoppfordringen inneholder imidlertid en girodel som er forhåndutfylt kun med beløpet kr 4 759,60 (misligholdt termin med renter og omkostninger etter "tung sats"). Selv om den samlede oppstilling av kravet fremgår i et vedlegg til betalingsoppfordringen, vil mottageren av varslet lett kunne oppfatte situasjonen slik at virkningen av oppsigelsen av hele lånet bortfaller ved betaling av beløpet på girodelen.

Nemnda finner etter dette at fordringshaver ved å trykke minstebeløpet på girodelen i inkassovarslet og i betalingsoppfordringen verken følger opp fordringshavers eller egen oppsigelse av hele lånet, noe som er egnet til å skape uklarhet om hvilket krav som er brakt til forfall og hvilket beløp klager er skyldig. Nemnda har i sin praksis lagt til grunn at hele det oppsagte kravet må fremgå av selve inkassovarslet. Justisdepartementet har i forarbeidene til inkassoloven uttalt at et inkassovarsel skal være klart og utvetydig. Dette må etter nemndas syn ikke minst gjelde en betalingsoppfordring, idet loven selv stiller krav til hva den skal inneholde. Etter nemndas syn oppfylder verken inkassovarslet eller betalingsoppfordringen lovens krav til klarhet.

Betalingsoppfordringen 22.10.14 inneholder dessuten en formulering som er i strid med nemndas faste praksis om hva en betalingsoppfordring kan inneholde, jf. inkassoloven § 10 bokstav e som krever at ordet "kan" skal benyttes når følgene av å oversitte betalingsfristen angis. Dette for å ivareta skyldnerens rett til fortsatt å komme med innsigelser mot kravet. Betalingsoppfordringens tekst, som er gjengitt ovenfor, angir at salæret økes automatisk ved oversitting av betalingsfristen, og dette utsetter etter nemndas faste praksis klager for urimelig påtrykk, jf. inkassoloven § 8 andre ledd.

Det følger etter dette av inkassoloven § 17 fjerde ledd at skyldneren ikke plikter å betale de utenrettslige kostnadene.

Vedtaket er enstemmig.

5. Vedtak:

Klager gis medhold og plikter ikke å betale de utenrettslige inkassoomkostningene.

Rune Jensen
Leder Inkassoklagenemnda